

Pravidla závěrečné hry:

- Na stanovišti obdržíte 26 průsvitek, ve kterých je zakódováno závěrečné heslo.
- Budete procházet bludištěm, jehož 26 stanovišť je označeno písmeny A–Z. Každé stanoviště se vás zeptá na jednu otázku a nabídne tři nebo čtyři možné odpovědi. Každá odpověď vás pak odešle na další stanoviště.
- Tým se rozdělí na dvě skupiny.
- Každá skupina prochází své bludiště. Obě bludiště se liší označením stanovišť a pořadím odpovědí, ale otázky jsou tytéž a stejné odpovědi vedou na stejné otázky. Obě skupiny začínají stejnou, náhodně vybranou otázkou.
- Cílem obou skupin je projít šest otázek a odpovědět na ně shodně.
- Skupiny mezi sebou nesmí v průběhu procházení bludištěm nijak komunikovat ani si nic zapisovat. Cesty, které prošly, zaznamená obsluha stanoviště, a po opuštění bludiště je předá týmu.
- Sečtením cest obou skupin získáte šest písmen, která tvoří klíč k průsvitkám. Pokud se vám nepodařilo získat správný klíč, můžete pokus o průchod bludištěm opakovat. Klíč není smysluplné slovo.
- Do bludiště smíte vstoupit až v okamžiku, kdy ho předchozí tým opustí, nejdříve ale po deseti minutách od konce svého předchozího pokusu. V závislosti na průběhu hry mohou organizátoři vyhlásit zkrácení minimální čekací doby nebo její úplné zrušení.
- Pro zajištění plynulosti provozu smí tým v bludišti strávit nejvýše pět minut.
- V případě, že se na stanovišti sejde více týmů, stoupnou si do fronty. Tým, který prošel bludiště, ale nezískal závěrečné heslo, se řadí znovu na konec fronty. Nově přichozí tým smí předběhnout všechny čekající týmy, které už se alespoň jednou o průchod pokusily.

Z vyprávění Filosofova:

Nevim přesně, proč Mikuláš použil jako posla zrovna mne. Chápu, že se nedokázal postavit před třídu sám, ale čekal bych, že pověří Počtáře, se kterým si vždycky rozuměli nejlíp. Snad spoléhal na mou výřečnost.

„Jak je Mikulášovi?“ byla první Počtářova otázka, když jsem vyšel z kabinetu, kde mi třída hustil do hlavy své šílené vize.

„No . . . asi už měl lepší chvíle.“ Těkající pohled, vyděšené oči, výraz vězně; nečekal jsem, že to uvidím zrovna u našeho učitele. „Ale dokázal mi vysvětlit, co se stalo.“

„Co by vysvětloval? Zkolaboval při schůzi. To se stává.“

„Ne! Totiž ano, ale nebylo to náhodou.“ Teď si budou myslet, že jsem se zbláznil, pomyslel jsem si. Bude lepší to vychrlit najednou.

„Celá naše škola je veliký, mnohaletý experiment. Mikuláš je jeden z organizátorů. Žáci jsou logické obvody, které dohromady tvoří počítač. Používá normálně nevyužitou kapacitu našich mozků pro různé výpočty. Některé z výsledků už byly použity v praxi, proto nám připadají některé věci tak divně povědomé. Ale zvrtilo se to. Ten počítač začal plánovat sám své vlastní úlohy a přebírat řízení. Nakonec ovládl i učitelský sbor, i samotného Mikuláše. On s touhle možností počítal, ale myslel si, že si toho všimne včas.“

„Kdybych tě neznal, myslel bych, že ses zbláznil,“ řekl Počtář zamýšleně.

„Tys to necítil? V huděbce? Já ano! Něco myslelo v mé hlavě, a já to nebyl!“

„Právě že ano,“ řekl Počtář. „To Robíka tak vyřídilo. Neměl . . . dost kapacity.“

„Lední medvědi,“ zamumlal Medvěďář. „Vysvětlil ti, proč zrovna medvědi?“

„Ne, o tom nemluvil – ale tvůj kus výpočtu možná používal medvěda jako znak, symbol pro nějakou proměnnou, nebo sis to ty sám podvědomě takhle představil – asociace s Arktidou a tak. Přesně to asi nikdo nezjistí. Myslím, že v posledních letech už velká část toho stroje pracovala sama pro sebe. Mikuláš se obává, že to chystá nějakou násilnou akci – možná může ovládnout lidi, kteří tu dříve studovali a teď zastávají významné posty.“

„Říkal jsi, že Mikuláš s tou možností počítal,“ řekl Počtář. „Měl nějaký plán, jak to zastavit?“

„Ano, proto mi to vlastně celé řekl. Nouzový vypínač, který je přímo v základní komunikační infrastruktuře, která propojuje naše mozky. Je to heslo, ale nikdo ho nezná – jinak by bylo pro počítač strašně snadné ho najít a zablokovat. Bylo vybráno automaticky během startu projektu a každý účastník má část v hlavě, ale zašifrovanou do svého vlastního vnitřního jazyka, který je u každého jiný. Dá se přečíst jen zvenčí, když se někdo jiný napojí na jeho vědomí.“

„Říkal jsem už, že ses zbláznil? A Mikuláš taky.“